

Verdwaald

Pinkeltje diepte zijn roodbonten zakdoek op en wiste het zweet van zijn voorhoofd.

‘Ik begrijp het niet,’ zei hij tegen Pinkelotje, die schuin achter hem stond uit te hijgen. ‘Het moet hier toch echt ergens zijn.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt,’ verzuchtte ze. ‘Ik kan bijna niet meer!’

Hoewel het een mooie, wolkeloze zomerdag was op Texel, stond er een stevig briesje. Afgezien van de wind, hoorde je hier alleen vogelgeluiden en het geruis van de zee in de verte. Heel anders dan de drukte van Goudentorenstad in Pinkeltjesland.

Pinkeltje trok de knapzak van zijn ene schouder en legde hem over de andere. Ze liepen al bijna een uur door een dichtbegroeid stuk grasland in de Sluftervallei. Pinkeltje had zo onderhand wel verwacht dat ze bij het holletje van zijn oude vriend Kraaloog in de buurt waren, maar waar hij ook keek, nergens

was een muizenhol te zien. Waar kon dat toch aan liggen? Niet aan de routebeschrijving in ieder geval.

Hij draaide zich om naar Pinkelotje. ‘We moesten die stolpboerderij, De Heerlijkheid, voorbijlopen en dan bij het scheve paaltje met de groene, gespleten bovenkant meteen een scherpe bocht naar links maken, de duinen in,’ somde hij op. ‘Dat hebben we toch gedaan? Vanaf daar zou het nog een kwartiertje lopen zijn.’

Pinkelotje sloeg haar armen over elkaar en keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Weet je zeker dat we niet verdwaald zijn?’ vroeg ze.

‘Ja, natuurlijk weet ik dat zeker. Ik heb de route toch van tevoren bestudeerd.’

‘Dus je weet ook zeker dat we bij dat paaltje naar links moesten, en niet naar rechts? Ik zei nog dat het wel leek alsof er helemaal geen pad deze kant op ging.’

Pinkeltje zoog zijn lippen naar binnen. ‘En toch zijn we niet verkeerd gelopen. Laten we even op adem komen en een slokje water nemen,’ stelde hij voor. ‘Het kan echt niet ver meer zijn.’ ‘Nou, ik heb er intussen zo mijn twijfels over.’ Pinkelotje pakte de waterzak van Pinkeltje aan en nam een paar grote, gulzige slokken. ‘Leeg,’ zei ze na een paar seconden beteuterd. ‘Ook dat nog.’

‘Zeg, zijn die schitterende lila bloemen hier je al opgevallen?’ zei Pinkeltje om haar af te leiden. ‘Dit zijn vast, eh... kom, hoe noem je die ook alweer?’

Pinkelotje zette haar handen in haar zij, hield haar hoofd schuin en keek een beetje spottend. ‘Nou?’

Pinkeltje krabde aan zijn hoofd. ‘Eh...’

‘Ahum.’ Tussen de donkere grassprietten voor hen klonk plotseling zacht geritsel.

Pinkeltje keek verschrikt naar de kant waar het geluid vandaan kwam en deed een paar stapjes achteruit, in de richting van Pinkelotje. ‘Wie is daar?’ Hij probeerde om zijn stem niet te benauwd te laten klinken.

Tussen de grashalmen voor hen werden twee roodbruine, glimmende voelsprietten zichtbaar. Aan één kant waren ze een beetje gekarteld, als een kammetje. Wat voor dier kon dit zijn? ‘Wacht, ik kom eraan... Dat ellendige helmgras ook, het is zo taai als klapkauwgom,’ klonk een lage stem voor hen.

Pinkeltje bleef op zijn hoede en keek naar Pinkelotje, die haar schouders ophaalde. Ook zij had geen idee.

De twee voelsprietten zaten vast aan de kop van een knalgroene kever.

‘Zo, dat praat wat makkelijker,’ zei het insect. ‘Het klinkt alsof jullie verdwaald zijn.’

‘Nee, hoor,’ zei Pinkeltje.

‘Nou, daar lijkt het anders wel op,’ merkte Pinkelotje droogjes op.

De kever grijnsde. ‘Ik ben Gradus trouwens.’

Pinkeltje en Pinkelotje stelden zich aan de kever voor.

‘Ik ben een groene zandloopkever, maar jullie soort ken ik nog niet. Zijn jullie nieuw hier?’

‘Wij zijn pinkels,’ zei Pinkeltje een beetje trots. ‘We komen uit Goudentorenstad, de hoofdstad van Pinkeltjesland. We zijn hier op Texel om een bezoekje te brengen aan onze vriend, Kraaloog de dwergmuis. En om een beetje te relaxen natuurlijk...’

‘Maar we kunnen zijn hol alleen niet vinden,’ vulde Pinkelotje aan. ‘Ken jij Kraaloog misschien, Gradus? Hij zou hier ergens in de buurt moeten wonen.’

‘Tja...’ De groene zandloopkever stak een pootje op. ‘Als jullie de hele tijd naar de grond blijven kijken, gaan jullie die dwergmuis ook nooit vinden.’

Pinkeltje en Pinkelotje keken elkaar verbaasd aan.

‘Maar Kraaloog is toch een muis? En muizen wonen toch in een holletje?’ zei Pinkelotje.

Gradus lachte. ‘Jazeker, maar dwergmuizen niet,’ zei hij vrolijk. Hij strekte een pootje uit en wees naar boven.

Met zijn ogen volgde Pinkeltje de richting waarin Gradus wees. En daar, hoog boven hen, bevond zich een nest van groene en

bruine grassprietjes. Het deed hem een beetje denken aan een bolletje wol. Onderin zat een piepklein gaatje, dat precies groot genoeg was voor een pinkel om door naar binnen te klimmen. En niet alleen een pinkel, begreep Pinkeltje nu. Ook een dwergmuis paste erdoor.

Pinkeltje keek weer naar Gradus en die begon langzaam te knikken.

‘Aha,’ zei Pinkeltje. ‘Gevonden!’

Kraaloog

‘Hallo!’ riep Pinkeltje toen ze via de stevige grashalmen waaraan het dwergmuizennest bevestigd was naar boven waren geklommen. De stok van zijn knapzak had hij tussen zijn riem gestoken. Hij draaide zich om naar Pinkelotje, die achter hem aan klom. ‘Ik zei toch dat we niet verdwaald waren?’ zei hij met een grijns. Pinkelotje lachte. ‘Nee, je was alleen even vergeten dat dwergmuizen niet in een holletje, maar in een nestje wonen,’ zei ze met milde spot.

‘Oké, daar heb je gelijk in,’ gaf hij toe.

In de opening van het nest verscheen een heel klein, roze snuitje dat voorzien was van een stel zwarte snorharen. ‘Pinkeltje? Pinkelotje? Zijn jullie daar eindelijk?’

‘Kraaloog! Ben jij het echt?’ zei Pinkeltje in de richting van de opening boven zijn hoofd.

‘Nou en of dat ik het ben! Wat fijn dat jullie er eindelijk zijn, kom verder!’

Nieuwsgierig klom Pinkeltje naar binnen. Niet alleen was hij nog nooit op Texel geweest, hij had ook nog nooit eerder een bezoekje aan het nest van een dwergmuis gebracht.

Het nest van Kraaloog was krap, maar wel heel knus. Het bestond uit kunstig in elkaar gevlochten gras- en riethalmen en voelde verrassend stevig aan. Het steunde op drie rietstengels en hing een halve meter boven de grond.

‘Lust een van jullie een bosbes? En een glaasje vlierbloesem-sap?’ vroeg Kraaloog.

Dat lieten de pinkels zich geen twee keer zeggen. De lange reis van Pinkeltjesland naar Texel had hen bijna uitgehongerd. En dat terwijl ze het grootste gedeelte van de tocht ieder comfortabel op de rug van een kokmeeuw hadden kunnen zitten. De wind had met hun haren gespeeld en tevreden hadden ze genoten van het schitterende uitzicht beneden hen.

Pinkelotje had nog een lift tegoed gehad van de twee eigenwijze kokmeeuwenzusjes. Ze had hen leren kennen toen Kokkie gewond was geraakt tijdens een wedstrijd naar de grond duiken. Dat deden de zusjes graag: vanuit de lucht zo hard mogelijk naar beneden duiken en dan kijken wie er het dichtst bij de grond durfde te komen door pas op het allerlaatste moment te remmen, bij te sturen en weer op te stijgen. Maar Kokkie had net iets te laat afgeremd en was pijnlijk op haar snavel terechtgekomen. Pinkelotje had haar liefdevol verpleegd en toen de kokmeeuw weer voldoende was opgeknapt, hadden zij en haar zusje uit dankbaarheid beloofd om de pinkels een keer een lift naar hun geboortegrond te geven.

Jammer genoeg had Pinkeltje het steeds veel te druk met allerlei avonturen om op vakantie te gaan, maar nu was het dan zover.

Eindelijk kon hij samen met Pinkelotje genieten van een welverdiend uitje.

De twee kokmeeuwen hadden niet overdreven toen ze hadden gezegd dat Texel een schitterend eiland was. Dat had Pinkeltje vanuit de lucht al goed kunnen zien. Tijdens hun vlucht had hij over drassige polders, friscgroene schapenweiden, knusse hoesjes en enkele eeuwenoude dorpen uitgekeken. In de verte hadden ze de knalrode vuurtoren gezien. Maar het mooiste gezicht was wel het glooiende duingebied met duizenden roze en paar-

se bloemen geweest. Een bloemenzee waar ze midden in waren geland.

‘Het viel me op dat er zulke prachtige bloemen rond je nest bloeien,’ zei Pinkeltje. ‘Maar Pinkelotje en ik wisten allebei niet hoe ze heten.’

‘Mooi, hè,’ zei Kraaloog, knabbelend van zijn bosbes. ‘Dat zijn de zeeaster en de lamsoor. Ze lijken nogal op elkaar.’

‘Lamsoor?’ giechelde Pinkelotje terwijl ze, zo te zien zonder het zelf op te merken, aan haar eigen oorlelletje trok. ‘Dat klinkt eerder als een dier dan als een plant!’

‘De blaadjes van die plant lijken wel een beetje op de oren van een lammetje,’ legde Kraaloog uit. ‘De bloemen van de lamsoor geven de Slufter een schitterende rozepaarse kleur. En in het najaar, als de zeekraal bloeit, krijgt alles hier weer een rode gloed.’

‘Ik heb echt zin om eropuit te gaan,’ zei Pinkeltje. ‘Texel lijkt me echt een unieke plek. Niet te vergelijken met de rest van Nederland.’

‘Dat heb je goed gezien,’ zei Kraaloog. ‘Ik woon hier dan ook met veel plezier. Het is hier mooi en lekker rustig. Ik vind het heerlijk om af en toe bij Grijsheid en zijn muizenbroers op bezoek te gaan, maar ik ben ook altijd weer blij om terug te kunnen keren naar de rust van mijn eigen veilige nest.’

‘Over dat nest gesproken... is het wel stevig?’ vroeg Pinkelotje. Het was geen vreemde vraag: al sinds ze naar binnen waren gegaan, merkte Pinkeltje dat het nest voortdurend heen en weer wiegde in de wind, wat hem een beetje het gevoel gaf alsof ze zich op een schip bevonden.

‘Maak je daarover maar geen zorgen,’ zei Kraaloog. ‘Mijn nest

kan wel tegen een stootje. Het heeft al de nodige stormen doorstaan.'

Pinkelotje knikte gerustgesteld, maar bleef zich voor de zekerheid toch met één hand vasthouden aan de binnenkant van de bol van gras die hen omringde. Waarschijnlijk was het buiten harder gaan waaien, want het gewieg van het nest werd sterker. 'Maak jullie maar geen zorgen,' probeerde Kraaloog hen gerust te stellen. 'Jullie moeten gewoon even wennen. We zitten hier hoog en droog.'